

disse Ting; Banken sad, om jeg saa maa sige, i det Øjeblik paa Anklagebænken. Og jeg forstaaer ikke — der maa jeg ganske slutte mig til det ærede 18de landstingsvalgte Medlem —, hvorfor de Herrer blev saa forskrækket over Truselen om at lukke. For det første tror jeg aldeles ikke paa den, jeg tror, det var bluff, simpelt hen bluff, denne Sætten de Herrer Kniven paa Struben. I denne Henseende har de altsaa vist sig at være taknemmelige; man kan ligefrem se Ussing skælve, naar man tænker tilbage paa disse Søndagstimer og Glückstadts Pokerspil. Men hvorfor i al Verden skulde Glückstadt have stillet sig afvisende, hvis man den Gang havde givet ham et Løfte om øjeblikkelig at gaa til Lovgivningsmagten, indkalde Rigsdagen og gøre det selv samme som nu? Saa havde vi altsaa undgaaet at faa de to Tempi. Netop dette, at vi fik de to Tempi — ja, forhaabentlig bliver det ikke skæbnesvangert, men det kunde i hvert Fald meget let være blevet skæbnesvangert. H. N. Andersen var jo alt den Gang inde i Tingene, han havde ført en Mængde Samtaler med Glückstadt om Landmandsbankens farlige Situation, han havde været zu haben, om man havde sendt Bud efter ham paa det Tidspunkt — han var i høj Grad inde i Historien. For at skaffe Tid og skabe en falsk Beroligelse synes den Fremgangsmaade, man anvendte, mig i hvert Fald at have været unødvendig.

Jeg skulde ikke være kommet ind paa disse Ting, hvis ikke Debatten nu var blevet drejet ind i dette Spor; i mine første Bemærkninger tror jeg, man vil indrømme, at jeg tog det saa blødt som vel muligt. Men det kan ikke nytte noget, at man nu vil lade, som om det i og for sig var højst fortjenstfuldt og netop det rette, der skete, idet man den Gang accepterede den altsaa vitterlig forkerte Opgørelse, som Landmandsbanken kom med, og derved fik lavet det saaledes, at det gik Trip, Trap, Træsko — man maa altsaa haabe, at det bliver ved Trap, og at der ikke kommer nogen Træsko!

Jeg skal selvfølgelig ikke dvæle videre ved den højtærede Handelsministers spøgende Bemærkning til mig om, at naturligvis bør jeg sidst af alle kunne være Vidne til, at Børsjobberne gaar i Baissen med Landmandsbankens Aktier. Med „at gaa i Baissen“ har jeg virkelig ikke tænkt paa, at de skulde gøre Baisseoperationer, men jeg har blot brugt det almindelige Udtryk om saadanne Folk, at de forstod, at de skulde sælge og ikke købe. Det er netop det, de har gjort, de har

valgt at sælge, medens Landmandsbanken altsaa købte.

Er det nu den Omstændighed, at Landmandsbanken mente at burde købe sine Aktier op, og at de til Trods derfor gik ned og gik ned, som gør, at man siger, at nu kan det ikke gaa længere, nu er Aktion nødvendig? Her synes jeg, det skorter paa Oplysninger. Hvad er der egentlig sket? Det, at Aktier falder — det gentager jeg —, skaber ikke Vanskeligheder for en Bank. Gang paa Gang ser man det for Aktieselskabers Vedkommende — f. Eks. Ø. K.; jeg tænker mig, H. N. Andersen siger: Folk maa saamænd gerne sælge mine Aktier til saa billig en Pris, de vil, er Folk taabelige nok til at sælge en god Aktie til en billig Pris, maa de om det, det vedrører ikke Selskabet. Der var ganske vist en Gang, da der i Grundejerbankaktier skete et saa pludseligt og sensationelt Fald, at man forstod, at nogen vidste Besked med, at der var noget i Vejen, men i al Almindelighed kan den Omstændighed, at Aktier falder gradvis, i en Periode, vel at mærke, hvor alle Aktier falder, hvor der er almindelig Depression, virkelig ikke gøre, som det hedder saa smukt, at Tillid ikke naas, og at følgelig Banken maa lukke. Der maa vel have været noget andet i Vejen, nemlig dette, at Pengene sivede ud af Banken (*Statsministeren* [N. Neergaard]: Ja.). Men lad os dog saa faa det sagt, som det er i Stedet for dette ubestemte og akademiske Udtryk: at Tilliden brister. Er det Aktiekursens Fald, eller er det det, at Pengene ganske stille siver ud af Banken? I det sidste Tilfælde, som er det, der foreligger her, forstaaer jeg meget vel, at til syvende og sidst løber Banken tør, fordi den mindre maaske end nogen har fulgt den forsigtige og rigtige Likvidationspolitik, som jeg altid indenfor det danske Samfund har gjort mig til Talsmand for, men for hvilken jeg ikke har kunnet vinde Gehør hverken hos den forrige eller den nuværende Regering.

Nu vil jeg ogsaa tillade mig at sige, at naar der har været en voksende Mistillid til Banken, som altsaa har faaet det Udtryk, vi talte om, er det ikke alene, fordi man mente, at det Tab, der blev angivet ved de 55³/₄ Mill. Kr., var for lavt anslaaet. Man maa huske paa, at der var oven i Købet et Tidspunkt, da det angaves til 25 Mill. Kr. Først siger man, at det er ikke mere end 25 Mill. Kr., et Par Maaneder efter er det blevet til 55 Mill. Kr. Saa bliver der, som sagt, en Følelse af, at det er forkert. Og det er ikke alene dette,